

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Jeppe. Et siællandsk Eventyr

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893713416240/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Og traved rundt omkring paa Gaden,
for at faae fat paa den ondtalte Hund.

Tu puffer man igien en liden Stund.

Tiende Sang.

Indhold.

Den Kæjer, som har fulgt mig hidindtil,
Vil, haaber jeg, taalmodigen forsøge,
At følge mig til Enden; altsaa vil
Jeg ikke her Vidsløftigheden øge,
Ved ham at give næiere Bæstend
Om hvor det Helten gaar i mit Capitel.
Tak, Kæjer, Tak! for din Taalmodighed!
Tak! ogjaa du, som læste kun min Titel!

Med Grimen i sin Haand, og Øben i sin Mund,
fra Torv til Torv, igiennem Gader, Stræder,
Løb Helten hist og her, og ledte om sin Hund
Omfont paa alle offentlige Steder.
Han mange høie, lange Hunde saae,
Hvoraf den mindste var i gammel gothist Smaag
Saa stor som den, der mødte fris ved Haag;
Tu seer man rigtig nok, som oftest, smaa.
Men Hundene var større paa de Tider
End nu; det saa med alle Danske gaar:
Nationen bliver mindre Aar for Aar,
Jo høiere den bygger sine Tage:
Med større Ødsle Folket mindre Haar,
Med større Hatte mindre Hod'der faaar;
Dor Efterlæggt man kan med Grund beklage —

Endskøndt den Grund har ikke megen Vægt,
 Naar man, til Trost for ficere Efterslægt,
 Seer her og der lidt meere dybt i Tingen,
 Saa spaaer adskilligt os — aldeles ingen.
 Men det vil vi nu lade staae!
 Som sagt, han mange store Hunde saae,
 Kun ei den rette. Creditoriff Sved
 Begyndte slemt at fugte ham om Næsen —
 Da han blev vaer et rødt firbeenet Næsen
 I Dimmelskæftet at spadere ned.
 Jast ingen Ting paa denne Jord
 Man kan saa got igien erindre sig, og kiende,
 Som Uderdeelen af sin Creditor,
 Paa hvilken Kant han sig mon vende.
 Et Glimt af saadan een i Gaden anden Ende,
 Eet af hans Sterlehæles Spor,
 Kan give ham, Gud veed hvordan, tilkiende.
 En Hunds og Debtors Huskommelse er stor;
 Og er man baade Hund og Debitor tillige,
 Saa mærker man paa Timen, hvad og hvor,
 Endog i en Distanz fra Creditor
 Saa lang som den, hvori man tryk sit Bæ kan siige.
 Saa gif det med vor Slagterhund;
 Ned i en Kielderhals han hurtig smutter,
 Sig i en Sæt, der laae, forsigtig putter,
 Og lurar der en liden Stund.

Men Heiten, som har seet en lodden Knægt,
 Og mærket, at han frygtforn, langs med Muren,
 Til Kielderhalsen satte Turen,
 fandt Fyren strax suspekt.
 Tys! her er Uglar, tænkte han, i Nosen;
 Og listede sig hen til sammes Tilflugtsted,
 Hvor han blev Fyren vaer at røre sig i Posen:
 „Komt frem, Krabat! komt frem, ihvo du er!